

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Ciprian Măceșaru

Infrapaginal

Jurnal 2000-2018

Ciprian Măceșaru

Infrapaginal

Jurnal 2000-2018

Prefață de Dan C. Mihăilescu

EDITURA CARTEX

Respect pentru oameni și cărți

W

- Wagner, Cosima 237
- Wagner, Gottfried 237
- Wagner, Richard 6, 26, 90, 174, 236, 237
- Wahunsonacock 249
- Wallace, David Foster 34
- Webber, Andrew Lloyd 20
- Webern, Anton 6, 96, 97
- Weil, Simone 46, 59
- Weisz, Rachel 185
- Welles, Orson 8
- Werup, Jacques 278
- Weyden, Rogier Van der 114
- Wilde, Oscar 150
- Williams, John 9, 165, 168
- Williams, Ralph Vaughan 71
- Wire, Nicky 256
- Wiśniewski, Janusz L. 160
- Wouwer, Roger van de 59, 85
- Wouwerman, Philips 85
- Wright, Joe 227
- Wyndham, John 238

X

- Xenakis, Iannis 87
- Xenofon, A.D. 198
- Xenopol 91

Y

- Yeats, Jack Butler 120
- Yeats, John Butler 120
- Young, Angus 134

Z

- Zaharia, Rareș 220
- Zarifopol, Paul 47
- Zeitblom, Bartholomäus 242
- Ziffer Sándor 135
- Zimmer, Heinrich 262
- Zinoviev, Alexandr 268
- Zinoviev, Grigori 186
- Žižek, Slavoj 187
- Znaider, Nikolaj 125
- Zografi, Vlad 6, 34, 51, 70, 263
- Zweig, Stefan 6, 65, 66

CUPRINS

Prefață

de Dan C. Mihăilescu 5

Infrapaginal. Jurnal 2000-2018 11

Indice de nume 283

Infrapaginal

Jurnal 2000-2018

Interspersat
Journal 2000-2018

2000

„Dacă omul ar face pentru ceea ce există
tot atât cât pentru ceea ce nu există!”

Henry de Montherlant

2000

15 aprilie. Câmpina. Am regăsit gara parcă mult mai mică și oarecum străină; senzație bizară și dureroasă. Aceeași impresie m-a izbit și când am văzut Aleea Berzei (părea mai îngustă și mai scurtă – era brusc înghițită de casele îngrămădite în mahalaua din fund și de sălciile mari de pe marginea lacului). Când am ajuns, mama era în bucătărie. Așezată la masă, scria ceva. Probabil o listă cu care să se ajute la cumpărături. Coafată, discret machiată, era foarte frumoasă. Și-a cumpărat ochelari și-s tare bucuros. Avea de mult nevoie de ei. Tata lipsea.

[6 aprilie 2018. Casa noastră de la Câmpina e de fapt doar o bucată dintr-o casă datând de la 1896 și împărțită de comuniști la trei familii. Părinților mei le-a revenit cea mai mică parte, două camere modeste ca dimensiuni și, ca bucătărie, o încăpere dintr-o clădire separată. Casa Mare a fost așadar transformată în trei Case Mici, cea a familiei mele fiind lipită de a bunicilor lui Alex, iar a bunicilor lui Alex de a bunicilor lui Vane. Alex și Vane, prietenii mei cei mai buni din copilărie. Casa Mare cu trei Case Mici în ea are și trei ieșiri; a noastră dă înspre est, în aleea Berzei, a bunicilor lui Alex înspre sud, în strada Bobâlna, iar a bunicilor lui Vane înspre vest, în aleea Aviatorilor. Aleile coboară amândouă către Lacul Bisericii, doar că Aviatorilor cotește brusc spre final și sfârșește în Berzei. Singură, aleea noastră continuă drumul spre apă (între timp a apărut acolo un gard). Porțiunii acesteia cu un picior îndoit și altul aproape scaldându-se-n lac, la cap având în loc de cer o stradă pe care nu zburau păsări, ci mingi de fotbal, mașini, camioane, cisterne, basculante și, într-o lentă și

Res: imposibilă plutire, dricuri trase de cai, i se spunea, nu știu de ce, Colonia.]

16 aprilie. Vis banal, dar straniu prin realismul său: prin fața fabricii de cherestea treceau bătrâni cu sticle de lapte, autobuze ruginite cu geamuri jechoase, școlari în uniforme albastre, cu ghiozdane de vinilin în spinare, bețivi puțind a alcool, a fum și-a urină, pescari cu undițe de bambus și scăunele rabatabile. Priveam de pe treptele bisericii spre hala imensă a fabricii, ascultam sunetul feroce al gaterelor și așteptam să se ridice norii de rumeguș. Totul era simplu și trist.

[7 aprilie 2018. Pe strada Hasdeu, colț cu Bobâlna, se află Biserica Sfinții Voievozi, unde George Coșbuc s-a cununat în 1895 cu Elena Sfetea, iar în 1907 a avut loc slujba înmormântării pictorului Nicolae Grigorescu. Este biserica în care am fost botezat de părintele Grigore, un om de-o blândețe rară. În jos, pe strada Hasdeu, la vreo 40-50 de metri distanță, se află Lacul Bisericii, numit și Lacul Miresei, pe marginea căruia există un restaurant, un parc, „Gen. 8” (școala în care am învățat eu și frate-miu), șipotul (de la care, în ciuda avertismentelor maică-mii, beam apă rece ca gheața când plecam, încins ca o locomotivă cu aburi, de pe terenul de fotbal al școlii), plopii ca niște vârfuri uriașe de lance, câteva sălcii, câteva case. Mulți cred că lacul este blestemat, nu doar din cauza legendelor sinistre care planează asupra lui, ci și pentru că sunt cunoscute mai multe cazuri de persoane care au murit acolo, sinucigași sau ghinionști. Una dintre legende spune că o biserică plină cu oameni ar fi fost înghițită de ape când s-a format lacul. Alta, că o fată forțată de părinți să se mărite cu un bătrân urât, dar bogat, a decis să-și curme viața în ziua nunții, aruncându-se în lac îmbrăcată cu rochia de mireasă. În dimineața următoare ar fi fost observate plutind voalul alb și florile de lămâiță. Se zice că sunt atâția bărbați tineri care mor

acolo doar pentru că îi subjugă, ca o sirenă, mireasa. Sinucigașii se îndreaptă către lac de parcă ar fi hipnotizați, nimic nu îi poate opri. Ei sunt „aleșii” miresei. Mama credea altceva, credea că mai toți înecații erau bețivi care pur și simplu cădeau în lac, se dezechilibrău și cădeau, cădeau ca muștele ameteite, cădeau ca niște saci de cartofi, făceau „bâldâbâc!” și mureau. E adevărat că mulți bărbați continuau să bea în zonă chiar și după ce restaurantul se închidea. Se așezau pe băncile de pe marginea lacului sau pe cele din parc și sugeau din sticlele de vin, de bere sau de vodcă. În pofida acestor amănunte sumbre, eu iubeam lacul. Coboram pe aleea Berzei și petreceam ore întregi acolo, admirând cum pescarii tăcuți și răbdători smulgeau din apa tulbure carași, roșioare, bibani și, mai rar, crapi – deși mie nu-mi plăcea să pescuiesc –, făcând concurs de „plite” cu alți copii, dacă nu era zi de pescuit – luam cele mai plate și mai subțiri pietre și le aruncam cu putere, desenând o traiectorie care să formeze, împreună cu suprafața lacului, un unghi cât mai strâns, așa încât piatra să nu-și vâre botul în apă, ci doar să o șteargă, să se lovească de spinarea lacului și să salte o dată și încă o dată, până ce nu mai avea forță și dispărea în adânc –, prinzând broaște – cu undițe rudimentare, niște bețe de care legam o ață cu un bold îndoit în loc de ac, în care înfingeam o bucată de frunză – sau regine – aveam mincioguri improvizate dintr-un băț, o sârmă și o bucată dintr-un dres de damă, cu care scormoneam pe sub buza de ciment a malurilor roase pe dedesubt de apă. Altădată mergeam în parcul din apropiere, aflat la o înălțime de câțiva metri față de nivelul apei, și căutam cu privirea crapii imenși ce înotau la suprafață, în mijlocul lacului. Câte un pescar cu lansetă „dădea la agățat”. Îmi plăcea să văd cum lanseta se îndoia precum prăjina unui atlet și apoi cum firul tras de mica ghiulea de plumb țâșnește într-o boltă amplă peste apă, făcând ca mulineta să miorlăie prelung, dar îi disprețuiam pe cei care pescuiau astfel. Uneori, venea în

Respectiv control Purcărea, un munte de om, cel mai fioros om pe care l-am văzut în viața mea. Lucra la Asociația Vânătorilor și Pescarilor și voia să verifice dacă pescarii înșirați pe lângă Lacul Bisericii dețin permis de pescuit. Se pare că aproape nimeni nu avea așa ceva. „Șase! Vine Purcărea!”, striga cineva și oamenii o luau la fugă, unii abandonându-și undițele, atât de înspăimântați erau de individul acela care părea în stare să dea cu toți de pământ. Fugeau ca potârnicile, dar, uneori, Purcărea tot înhăța pe câte unul, așa cum am văzut într-un an, când l-a bătut cu sălbăticie pe un tânăr.]

2 septembrie. București. La casa din fața blocului e o nun-tă. Un țigan cântă la acordeon tot felul de melodii săltărețe. Femei dolofane, îmbrăcate în rochii roșii, verzi, bleu, galbene, roz, sunt învârtite de bărbați în costume demodate, care chiuie și bat zdravăn cu picioarele pământul. Câteva babe stau înșirate pe bănci și pe scaune. Toate privesc nostalgice, cu mâinile în poală, perechile care se rotesc într-un ritm amețitor. Trei câini completează hărmălaia lătrând ca niște apucați.

[8 aprilie 2018. Am văzut recent că acea casă a dispărut. În locul ei a răsărit un bloc, înghesuit acolo în mod hidos. Îți poți vizita vecinul din blocul de alături trecând din balconul tău în balconul lui.]

10 octombrie. Țuculescu. Îmi place mult amestecul de Van Gogh și carpetă oltenească.

2001

15 mai. Joshua Reynolds îi reproșa lui Bernini, într-unul dintre discursurile sale despre artă, că i-a întipărit lui David o „expresie vulgară”. Mai exact, îi reproșa că, în timp ce aruncă piatra, David își mușcă buza de jos. O asemenea critică nu poate azi decât să ne amuze. Totuși, să nu uităm că și vechii greci credeau că urâtul nu are ce căuta în artă. De aceea nu vezi vreo urmă de efort pe chipul *Discobolului*. Tot așa, după cum corect observa Lessing, Laocoon, mușcat de șarpe, e departe de a avea o față schimonosită de durere, căci „durerea, în toată deformanta ei vehemență, nu putea fi îmbinată cu frumusețea. Artistul a trebuit deci să micșoreze durerea, să potolească țipetele până la a face din ele suspine; nu pentru că strigătul e semnul unui suflet de calitate inferioară, ci pentru că slujește fața într-un mod respingător”.

[8 aprilie 2018. Nu știu cum se face că primele sculpturi care mi-au atras atenția în copilărie au legătură cu șerpii. Prima a fost *Glycon*, descoperită la Constanța. A doua, *Laocoon și fiii săi*, care se găsește la Muzeul Pio Clementin din Roma și care, spune Plinius cel Bătrân în *Naturalis Historia*, a fost realizată de „exceleții artiști Agesandru, Athenodor și Polydor”. Dincolo de mila enormă pe care mi-o stârnește, ansamblul *Laocoon și fiii săi* mă hipnotizează prin frumusețe. Privesc mai ales corpul lui Laocoon, mușchii, coastele, venele, părul, fața (care astăzi îmi pare destul de schimonosită; e însă fața unui om resemnat, care suspină înnebunit de suferința de a-și pierde fiii, care jelește, care imploră zeii – asta a observat Lessing –, nu a unui om care urlă cu ochii scoși din orbite de durere, încă acaparat de ideea vieții)... Mă atrage apoi dinamismul grupului, de parcă, în ciuda încremenirii în marmură, cei trei oameni și șerpii marini, Porces și Caribea, se mișcă

neconținut. Amestecul acesta de admirație și compasiune mă tulbură profund. Șarpele care-l mușcă de șold pe Laocoon, chipul fiului cel mare, Antiphantes, căutând cu disperare ajutor din partea părintelui său, agonia fiului cel mic, Tymbraeus, și el deja mușcat, și, peste toate, chipul lui Laocoon sunt elemente care creează un foarte pronunțat dramatism, poate neegalat în istoria sculpturii. Mai târziu, am descoperit și sculptura lui Frederic Leighton, *An Athlete Wrestling with a Python*, cea mai valoroasă, după unii, sculptură englezească din secolul al XIX-lea. Multă vreme, Leighton a însemnat pentru mine un singur lucru: *Flaming June*; renumitul tablou (habar n-aveam că Leighton a fost și sculptor). Realizată în 1895, pictura a dispărut din atenția publicului la începutul secolului al XX-lea și a fost redescoperită în anii '60. A fost achiziționată în 1963, cu o sumă ridicol de mică (aprox. 8000 US\$ actuali), de Museo de Arte de Ponce (din Puerto Rico). De-a lungul timpului, *Flaming June* a stârnit reacții contradictorii. De exemplu, colecționarul Samuel Courtauld a numit-o „the most wonderful painting in existence... a gorgeous piece of flamboyance”, pe când compozitorul Andrew Lloyd Webber, cerându-i familiei sale bani ca să cumpere lucrarea, a primit următoarea replică din partea bunicii: „I will not have Victorian junk in my flat”.]

24 iulie. Viața e prea scurtă ca să nu desconsiderăm nașterea și moartea. Sunt evenimente care au loc mult prea des. Se naște și se moare frenetic. Omul s-a obișnuit atât de tare cu starea asta de fapt, încât își permite chiar să râdă de soarta sa. Își ironizează condiția, destinul insignifiant, ce altceva ar putea să facă?

10 august. Nu mi se pare că omul ar fi evoluat, ci doar că a acumulat experiență și informații care să-l ajute să rezolve mai ușor problemele. De la nimic, de la *tabula rasa*, a ajuns să posede munți de cunoștințe. De aceea, trebuie spus că meritul

celor vechi e imens. Aristotel afirma că „începutul este poate lucrul cel mai important și de aceea cel mai greu”.

11 septembrie. În America, avioane de pasageri deturnate și folosite ca bombe de către teroriști. Am văzut la televizor, în direct, cum un al doilea avion s-a izbit de fratele geamăn al turnului deja lovit de la *World Trade Center*. Apoi, oamenii sărind de la ferestre, prăbușirea turnurilor (în care apucaseră să intre mulți polițiști, pompieri și cadre medicale). Nu-mi pot reveni. Televiziunile difuzează încontinuu imaginile catastrofei. Câți oameni vor rămâne traumatizați de repetarea obsesivă a acestor imagini zguduitoare?

17 noiembrie. Influențat rând pe rând de Cézanne, de expresionism și de constructivismii Maxy și Iancu, Victor Brauner avea să ajungă în final la stilul suprarealist care l-a consacrat. În ciuda faptului că artistul se folosește de elemente din mitologiile egipteană și aztecă, din Cabala, din numerologie, din ocultism, picturile sale sunt în primul rând rezultatul unor sondări în inconștient, al unor eliberări creatoare necontrolate, sunt pure viziuni. De aici și ambiguitatea lucrărilor. Există la Brauner un ezoterism ludic, liber, o lume în care personajele-totem par a se fi trezit metamorfozate, precum sărmanul Gregor Samsa, în creații bizare. „Fiecare tablou pe care-l fac este proiectat din cele mai adânci izvoare ale neliniștii mele...”, scria Brauner într-unul dintre carnetele sale. O astfel de viziune de coșmar se pare că a avut pictând *Autoportret cu ochiul scos* (1931). Peste câțiva ani, în 1938, el chiar își pierde un ochi. Încercând să aplaneze disputa apărută între pictorii Oscar Dominguez și Esteban Frances, este lovit cu un pahar în ochiul stâng, episod pe care Sábato avea să-l folosească în romanul *Despre eroi și morminte*.

23 noiembrie. Câmpina. Citesc în *Partener* articolul lui Sorin Stoica despre *J*-ul lui Cărtărescu. Pană viguroasă. Nu sunt însă de acord că ar exista o „țâfnă” a lui C. de a fi „unicul”.

Respect p 28 decembrie. Bistrița. Mi-e teamă să nu mă îmbolnăvesc de nervi. Simt în măduva oaselor o disperare ce mă furnică neîncetat. De-aș putea scrie ceva ca lumea, să mă liniștesc.

[28 mai 2018. Primul text pe care l-am publicat a fost despre formația Celelalte Cuvinte și a apărut (în '92 sau '93) într-o revistă (se numea, parcă, *Ahoe*, era bătută la mașina de scris și apoi multiplicată la xerox) realizată de câțiva elevi (printre care și Vane) ai Liceului „Nicolae Grigorescu” din Câmpina. Articolul era o însăilare din nume de melodii, lipite în așa fel încât să spună o poveste. Idee ingenioasă, rezultat pueril. Pe 28 decembrie 2001 (aveam, abia împliniți, 25 de ani), când am scris nota de jurnal de mai sus (locuiam cu Crista pe strada Schitu Măgureanu, într-o garsonieră prin a cărei triplă fereastră vedeam Cișmigiul, și țăcăneam la o mașină de scris Olivetti, concepând povestiri pe care le voiam în stilul celor scrise de, țineți-vă bine!, Walter Matthias Diggelmann – uneori spuneam în glumă: „dintre Thomas Mann și Heinrich Mann îl prefer pe Diggelmann” – în volumul intitulat *Puțin înaintea sfârșitului*), mă găseam la doar câteva zile de la răspunsul pe care mi-l dăduse Constanța Buzea în *România literară* (nr. 48), în rubrica *Post-restaurant*, la patetica întrebare: „merită să continui să scriu?”. Răspunsul ei, care atunci m-a descumpănit, îmi pare astăzi de o bunăvoință extraordinară. Dincolo de faptul că mi-a căzut cerul în cap citind că nu fac decât „vocalize în proză, în poezie și în jurnal de idei”, fie ele și „plăcute”, precum și: „Poezia nu mi se pare într-o formă bună. Relatați fără emoție niște momente, niște situații, într-un stil care nu este al dvs. Puteți continua așa, doar cu sentimentul că exercițiile de acest tip vă descarcă” [a fost însă și un lucru încurajator: „*O dragoste tumultuoasă*” (o foarte scurtă proză – n.m.), frumoasă ca un poem ironic deperate, false nostalgii de bord)], există câteva sfaturi de viață exemplare, de „predat” oricărui tânăr care, fără a arăta un talent special, se străduiește să creeze literatură: „Cum nu scrieți decât de vreo

doi ani, cu un început de maturitate, aș spune, în stil, despre adolescența care a luat sfârșit, cum viața dvs. profesională se află probabil în plină răscruce intens circulată, îmi este limpede că vă voi spune ceea ce deja simțiți că trebuie spus. Fiți sigur că nu veți putea să vă întrețineți din scris, iar de scris nu vă veți mai putea lăsa. Ar fi de asemenea o greșeală să vă complaceți în situația de întreținut, sponsorizat, de către cineva care, sacrificându-se, și-ar putea pune aberant nădejdea și ambiția în a vă vedea și avea scriitor pe lângă casă. Veți merge neapărat înainte practicând o profesie, citind enorm, dormind puțin și scriind, învățând și făcând față și vieții de familie în vremurile acestea de restrîște care nu se vor corecta niciodată, decât pentru foarte puțini dintre cei ce iau startul. Și pentru ca să se cheme *literatură* ceea ce faceți dvs., va trebui să scrieți nu numai dintr-un capriciu, ci din vocație”. Am suferit, dar am continuat să scriu. În 2004 aveam să citesc la Radio România Cultural, în emisiunea *Generația 2000* (a Danei Pitrop), o povestire intitulată *Virgil pleacă la Bombay*. Începea așa: „Ninge în draci și mă mir de cum stau dracii ăia să ningă în ei”. Mi-a fost inspirată de o întâlnire (dintr-un bar de lângă Parcul Izvor) cu Alexandru Dragomir și Sorin Stoica. Alex D. (cu care cântasem într-o trupă de punk și care-mi devenise cel mai bun prieten) urma să plece în India (ulterior a ajuns în Belgia, pentru ca acum să locuiască în Suedia). La începutul anului 2005 am prins din nou curaj și am trimis la *România literară* câteva poezii. Am așteptat în zadar mai multe luni un răspuns. Deznădăjduit, mi-am aruncat aproape toate textele. Se părea că nu scriu din vocație. În luna septembrie însă, exact în săptămâna în care s-a născut Matei, Constanța Buzea mi-a răspuns (în nr. 37): „V-am citit cu interes poemul în patru secvențe intitulat *haita de lupi*, și pe care îl transcriu aici, calificându-l ca exemplar și impecabil: «1. praf și drumul ca o limbă nesfârșită tumefiată spinteca lanul de grâu...»” etc., etc., apoi încheia: „Relatați impecabil un sentiment al zădărniceii, care nu vă golește viața ci v-o umple

Respectiv exemplar. Cu asemenea sinceritate la bord, umpleți cu generozitate inimile celor care vă citesc acest poem, ca și când de la cuvântul praf până la haita de lupi din final n-ar fi altceva decât summumul vieții dvs., adică totul, adică nu mai intră nimic. Adică stă omul și se întrebă dacă poetul care sunteți ar putea trăi vreodată și în afara acestui text, complet acest text, este adevărat. Dar poate într-o variantă a acestui text. Cum aș crede însă că un om atât de dăruit să nu aibă o mai întinsă operă interesantă. Din ce și-o fi făcut-o, din ce și-o fi adunat-o, din ce voință de a fi fericit din nefericirea lui? Rugămintea mea, invitația mea ar fi să-mi dați să vă citesc, în căutare de soluții-limită, de rezolvări de moment decisive în a face pauze largi, nesfârșit de largi între texte. Viața este grea la sufletul fiecăruia, de asta știu că nu vă îndoiiți. Dați-mi să vă citesc, și mă voi capacita să nu vă dezamăgesc". Fusesem la un pas să nu cumpăr revista în acea săptămână. Matei s-a născut luni, iar revista apărea pe atunci marțea. Nu mi-a mai stat mintea la ea și nici n-aș fi avut timp să merg să o cumpăr, dar vineri, nu-mi mai amintesc cum și de unde, am procurat-o. Fericirea năvălea de peste tot. Mai întâi am debutat în rolul de tată, apoi, bonus neașteptat, ca scriitor. A fost cu adevărat formidabil. I-am scris încă o dată doamnei Buzea, iar ea mi-a răspuns în numărul 41: „Așa s-au așezat lucrurile în matca lor, un fiu, un debut, mai minunat nici nu se putea! Totul, ca într-o săptămână luminată. Învățați să nu vă mai prăpădiți poemele. Ocupă atât de puțin loc într-un sertar. Lângă *haita de lupi*, pe care l-am transcris de curând cu hotărârea unui salvator, ar încăpea, de data aceasta, *Pășeam trist spre soarele roșu și La moartea tatălui meu* [...]. Iată-le în transcriere: 1) «vârfuri de sulită plopilor / străjuiau drumul spre soarele roșu...»" etc., etc. Primisem confirmarea că nu fuseseră o întâmplare primele aprecieri și mă simțeam călare pe o ditamai vocația. În consecință, am continuat. După un timp, i-am scris iar Constanței Buzea. În februarie 2007, în nr. 6 al revistei, mi-a răspuns: „Nu vă spun o noutate că faptele temeinice solicită din partea

autorilor îndelungă răbdare și nădejde în valoarea lucrului bine făcut. Dvs. aveți o exemplară răbdare și un optimism real care vă susțin în alcătuirea sumarului cărții pe care o pregătiți. Dintre poemele care se pot adăuga proiectului dvs.: *gură de lup, doi clovni, la moartea tatălui meu și sylvia plath* sunt cele pentru care optez. Iată-le transcrise în continuare: «obosite/ oasele mele se-adună/ să-și țină cald...»" etc., etc. Până la urmă s-a dovedit că nu am „o exemplară răbdare”. În cursul aceluiași an avea să apară, la Editura Curtea Veche, *Cântecul greierilor de sub calea ferată*, cu o prefață a lui Daniel Cristea-Enache. Debutam, așadar, și în volum. „Un debut bicefal”, de fapt, după cum a scris Dan C. Mihăilescu în *Jurnalul Național* (12.08.2007), pentru că, pe lângă cartea de versuri, am publicat, la aceeași editură, și una de interviuri (*Dialoguri în oglindă*). Îmbătat de succes, nici nu-mi dădeam seama cât de nerecunoscător mă dovedeam față de poeta care-mi întin-sese o mână de ajutor. Mai mult, i-am trimis din nou versuri. De data aceasta mi-a răspuns (în nr. 2 din 2008) cu o ironie devastatoare: „Poetul parcă se caină până la capăt, autodistru-gându-se, până ce, înzestrat cu o mașină de tocat hârtie apucă să-l roage pe Dumnezeu: «Doamne, te rog, nu mă citi!» Câtă superfluitate, domnule poet, prietene! Cel care știe numărul perilor capului nostru, Făcătorul a toate și Mântuitorul lumii, iată-l implorat de poetul acestui poem, să-l treacă cu vederea, să nu-l citească. Și-atunci, eu, care m-am străduit să-l citesc de bine de rău, cu mintea mea puțină și cu răbdarea inutilă, mă întreb cu o iluminare amară în suflet, pe mine poetul de ce nu mă roagă să nu-l citesc”. Am meritat, fără doar și poate, chel-făneala asta. Constanța Buzea avea să-i mărturisească lui Dan C. Mihăilescu că am dezamăgit-o. Sperase să o ascult, să nu mă grăbesc, să construim împreună volumul de versuri, dar nerăbdarea mea a fost, după cum am spus, prea puternică, așa că multe dintre poeme n-au mai trecut pe la ea, ci au ajuns, din păcate, direct în carte.]